

ПОХОДЖЕННЯ ВИДІВ \ ЧОН ЮДЖОН

роман

정유정
종의 기원

З корейської
переклала
Ханна
Кузьменко

*This book is published with the
support of the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea)*

*Ця книжка видана за підтримки Корейського Інституту
літературного перекладу (LTI Korea)*

정유정

종의기원

은행나무

Чон Юджон

ПОХОДЖЕННЯ ВИДІВ

*З корейської переклала
Ханна Кузьменко*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 821.531-3
Ю-17

Чон Юджон

Походження видів

Роман

З корейської переклала Ханна Кузьменко

Перекладено за виданням:

정유정

종의기원

은행나무

ISBN 9788956609959

Глибоко в серці кожної людини є темний ліс, осереддя зла. Юджін, молодий, розумний хлопець, прокидається в закривавленій квартирі. Його мати жорстоко вбита. Юджін не пам'ятає подій минулої ночі. Відшукуючи підказки й відновлюючи спогади фрагмент за фрагментом, він усе глибше і глибше занурюється у свій темний ліс, свою темну й жаску природу. Ніхто не знає, де межа між людиною та чудовиськом. Ніхто не знає, скільки темних душ навколо нас.

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

The Good Son Copyright © 2016 by You-jeong Jeong
All rights reserved.

Originally published in Korean by EunHaeng NaMu
Publishing Co., Ltd.

© Ханна Кузьменко, український переклад, 2024
© «Видавництво Анетти Антоненко», 2024

ISBN 978-617-553-080-1

Пролог

Сонце розчинилося у срібному мареві. Перисте хмаровиння стрімко пливло бродом травневого неба. У гілках таволги, що огортала надвір'я церкви, співали очеретянки. Ми з братом увійшли в арку трояндових кущів із хрестильними свічками в руках і у такт співу церковного хору пліч-о-пліч пройшли надвір'ям до вівтаря з розп'яттям.

*Любий мій Господь,
Кожну мить життя радо живу я завдяки тобі.
Кожну мить життя
Щастям і радістю напуваєш ти, любий мій Господь.*

Позаду нас парами крокували інші діти: хлопці у білих балахонах та червоних шапочках і дівчата у білих сукнях із таволговими вінками на головах. Перед вівтарем на нашу процесію чекали настоятель і вікарій. Благословенний день. Останній тиждень травня, місяця Пресвятої Богородиці. Після ранкового богослужіння у внутрішньому дворі церкви ось-ось мав початися обряд Першого Причастя. І ми — дев'ятирічний я, мій десятирічний брат і ще двадцять двоє дітей — у центрі уваги.

Уся паства залишилася після служби біля вівтаря й стежила за процесією. Наш дідусь — а відтепер і хрещений батько — радісно всміхався у перших рядах. Погляди батьків невідривно слідували за кожним кроком брата — очільника процесії. Мати іноді поглядала й у мій бік, проте її немов скляний погляд надовго не затримувався — вона аж ніяк не помічала, що я тремчу, наче вогник свічки у моїх руках, — й одразу вертався до брата.

Ще відучора я почувався недобре. Мене морозило, голова тріщала, всю ніч мене мордували жахіття. На ранок горло набрякло до того сильно, що я не міг зробити і ковтка води. Дорогою до церкви мене пройняла гарячка. Проте мамі я не сказав: схоже, то були симптоми ангіни — звичної для мене хвороби. Я щосили утримував маску спокою на обличчі. Адже не було б нічого хорошого, дізнайся мама про моє нездужання. Тоді ми мчали б не до церкви, а до лікарні. А мій некуций досвід підказував, що трапилось би далі. Аналізи крові, рентгени, уколи. В найгіршому випадку застряг би в лікарні на годину-дві з катетером на руці. У церкві на мене ніхто не чекав би: обряд Першого Причастя відбувся б незалежно від моєї присутності. А це означало одне: я пас би задніх і мав чекати ще цілий рік. Марудні півроку навчання, переписування біблійних текстів, ранкових служб та іспитів зійшли б на пси — все наново. І якби ж на тому все й закінчувалося. Не я, а хтось інший ішов би до вітваря пліч-о-пліч із братом. Тернистими шляхами я ледве досяг того, аби бути з ним на рівних. І все зіпсує якась ангіна? Е, ні.

Ситуація значно погіршилася по прибуттю в церкву. Не встиг я зробити й п'яти кроків у бік вітваря, як мене охопив мороз, на пів шляху все моє тіло пробрали дрижаки. До вітваря кілька кроків, а сил іти далі в мене не лишалось. Перечепившись об власний одяг, я заточився й зігнувся надвоє. Якби не брат, який хутко підхопив мене під лікті, я так би й упав, прочесавши чолом землю.

— Чого це ти? — спитав мене брат, та його голосу я не почув, лише прочитав слова по губах.

Я змовчав, натомість випростався й подолав останні кроки, мимохідь поглядаючи на рідних. Мати стурбовано витріщилася на мене. У її очах я прочитав те саме питання: «Чого це ти?»

Я втупився в землю й похитав головою: хоч як хотілось, я не міг сказати їй: «Я, мамо, знепритомнів би тут і зараз, коли б ти тільки дозволила мені не приймати Причастя». А якби

й міг, було б запізно: процесія дісталася вівтаря. Настоятель простягнув до нас руки. Брат першим передав йому свічку.

— Хан Юмін — Міхаель.

Настоятель поставив братову свічку біля вівтаря. Наступним був я.

— Хан Юджін — Ноель.

Настоятель обхопив своєю долонею мою, тремтячу, й узяв мою свічу. Його очі вп'ялися в мої. Не тривожся, дитя, — казали вони заспокійливо, немов утішали перелякане цуценя.

Щоки пашіли, шкіра натягнулась, наче тятива. Я повернувся на обцасах і рушив до брата, який стояв неподалік. Наступне двійко дітей простягало свої свічки настоятелю. Очікування на решту двадцятьох товаришів розтягнулося на вічність. Служіння тривало довго, нестерпно довго. Я почувався немов малесенька жабка посеред широкої автотраси, розпаленої нещадним літнім сонцем. Хоч уперед, хоч назад, куди не сунься — однаково. Співи очеретянок то відпливали від мене вдалечінь, то влітали у самісінькі вуха.

— Мойсей сказав народові своєму: «І покладете ви ці слова Мої на свої серця та на свої душі, і прив'яжете їх на знака на руці своїй, і вони будуть пов'язкою між вашими очима...»

Не встиг я кліпнути, як уже лунало Перше читання — це був голос нашого тата, який вийшов як представник усіх батьків першопричасників. Голос, такий глибокий і басовитий зазвичай, тріпотів і надривався. Його широчезні плечі напружились і неприродно, немов він — робот, а не людина, заклакли. Щоки були вкриті плямами щетини, синюватими, наче синці. Я озирнувся у бік лав, де сиділи родичі першопричасників, і одразу зустрівся поглядом із мамою, немов увесь час вона не відривала від мене очей. У них я прочитав: «Скажи хоч слово, і я вмить підлечу до тебе».

Вона, вочевидь, збагнула, що я не просто так ледь не розтягнувся на землі: зі мною щось недобре. Мої щоки, певно, не поступалися багрянстю моїй шапці. А може, мати розгледіла дрож, що охопив моє тіло, прикрите балахоном.

— Дивись: я сьогодні дав перед тобою життя та добро і смерть та зло. Бо я сьогодні наказую тобі...

Батькові слова пролітали повз мої вуха. Потік думок уривався. Час раз-у-раз зупинявся. Спів очеретянок віддалявся й затихав десь за моєю спиною.

— Агов! Ти що, спиш?

Голос брата привів мене до тями. Я широко розплющив очі. Настоятель і вікарій стояли перед вітарем із хлібом та вином. «Треба хутчіш підійти до них», — подумав я, та вмить збагнув, що і так стою попереду. Настоятель махнув рукою, немов дерево трухлявим чорним гіллям. Хліб, змочений вином, повис на тому гіллі, наче повня.

— Тіло Христа.

«Амінь», — брат висунув язика і прийняв тіло Христове. Я підвів голову, проте мій рот аж ніяк не хотів розтулятися. Моє горло палало. Я весь палав. Здавалося, палали навіть очі. Перед ними закружляли білі порошинки, спотворюючи все довкола. Розп'яття стало догори дригом, вітар опинився на рівні з моїм чолом, а гілки таволги, що обплітала надвір'я, здавалися людськими пальцями без шкіри й м'язів — самі кістки. Я відчув, як мої ноги підіймаються вгору. І повалився додолу.

— Юджіне!

Десь на периферії свідомості пролунав мамин скрик.

— Отямся, Юджіне, подивися на мене!

Я ледве розплющив обважнілі очі. У щілині повік — зблідле мамине лице.

— Сину, де болить?

Я лежав перед вітарем в обіймах матері. Її обличчя нависало наді мною, широкі темні зіниці тремтіли. Я хотів сказати їй: «Мені холодно», — проте губи відмовлялися ворухитись.

— Перегрівся? Викликати «швидку»? — запитав стривожений голос, і висока, мов скеля, чорна тінь нависла над моїм обличчям.

Сонце світило у спини власникові того голосу, тож його лица я не бачив, проте здогадувався, що то був батько: кому б

іще мати так нестримно горлала «Швидше!»? Збоку майоріла ще одна тоненька тінь — певно, то був брат. За його плечима чорною пожежею розливалися небом хмари.

Десь у неznаній далині цвірінькали птахи. Посеред дедалі темнішого неба багряно палало сонце.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.